De aici și imensa responsabilitate pe care o avem în fața publicului nostru. Avem datoria să-l facem pe om atent asupra diferitelor aspecte ale vieții, să-l facem să cunoască mai bine realitățile cu bucuriile și eșecurile lor, să-l facem să se recunoască, să reflecteze și să devină mai bun. Avem pentru aceasta un instrument minunat, o limbă de o rară frumusețe și muzicalitate și dacă ne scriem cîntecele în această frumoasă limbă românească, să nu ținem lecții de bună conduită ci să determinăm buna conduită. Și mai este necesar ca atît compozitorul cît și scriitorul versurilor să plece de la ideea respectului față de cel ce recepționează cîntecul pentru ca și aceasta să-i respecte pe creatori și să le acorde audiența și creditul lui.

În încheiere, dar nu în ultimul rînd, aș vrea să-mi exprim un gînd care mă însoțește mereu. Dacă un cîntec devine prin calitatea lui un factor important de educație estetică și patriotică, avem o îndatorire cu totul deosebită de a scrie în acest sens cîntece despre copii și pentru copii, despre copiii țării noastre. Fără copiii noștri casele și străzile ar fi pustii și triste. Despre copiii noștri, ai tuturora să scriem cu dragostea pe care ei o merită și o așteaptă de la noi.

Alexandru MANDY

Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu" din București (1864—1984)

„Puneți talentul și măiestria de care dispuneți în slujba unei arte închinate poporului, cauzei socialismului și comunismului în patria noastră."

NICOLAE CEAUȘESCU

Arta muzicală s-a impus, în ultimele decenii, ca o valoare semnificativă în contextul culturii contemporane. Este suficient să amintim faptul că tinerii interpreți au cucerit în mari competiții internaționale importante premii — la canto, spre pildă, românii dețin un loc de seamă în cadrul concursurilor de specialitate —, că turneele artiștilor și ansamblurilor românești — orchestre, colective de operă sau coruri — primesc elogii entuziaste, că mulți compozitori sînt astăzi considerați personalități proeminente. În fine, se cuvine menționată și existența unui important număr de orchestre simfonice (14), a 10 teatre muzicale și opere, a 10 teatre de revistă și estradă, în centrele culturale românești, la care se adaugă 42 ansambluri și formații folclorice profesioniste, toate răspunzînd cerințelor unui public impresionant de iubitori ai muzicii. Cum a fost posibilă această excepțională evoluție a artei muzicale românești ? În primul rînd datorită condițiilor create de partidul și statul nostru, pentru afirmarea valorilor proprii. Apoi, decurgînd din aceste condiții, formarea unui puternic curent artistic la nivelul complexei activități de educație muzicală. Rezultatele dovedesc că o asemenea creștere a culturii naționale nu poate fi concepută în afara unui modern învățămînt de specialitate.

Modalitățile proprii desfășurării învățămîntului muzical din România corespund obiectivelor vieții artistice—formarea unui public care să recepteze arta și, pe de altă parte, continuitatea procesului de valorificare a talentelor, adevărată „bogăție naturală" a poporului nostru. Primul nivel, cel al educării generale, cuprinde întreaga rețea a învățămîntului elementar și mediu, în care toți elevii sînt urmăriți cu egal interes, oferindu-se nu numai materialul muzical — repertoriu de cîntece, elemente de teoria muzicii, în ciclurile rezervate vîrstei foarte tinere — ci și cursuri de istoria muzicii și cultură muzicală. Astfel, absolventul studiilor de bază dispune nu numai de pregătirea teoretică și tehnică, ci și de un important bagaj de cunoștințe în domeniul esteticii. Din rîndul acestor absolvenți se recrutează, am putea spune, majoritatea viitorului public de concerte, exigent și doritor de frumos, condiție esențială pentru omul modern.

Dar tocmai privind semnificația rezultatelor semnalate mai înainte, se cuvine arătat că și pregătirea de specialitate are o bogată gamă de aspecte, gradată pe o perioadă destul de îndelungată, de la copilul talentat care intră în școlile și liceele de muzică, pînă la tînărul artist care părăsește clasele Conservatorului. Descoperirea disponibilităților pentru muzică aparține primilor ani, în care, după examene de testare a cunoștințelor și pregătirii muzicale, profesorii claselor elementare ale școlilor de muzică prospectează cu maximum de grijă datele definitorii necesare unui

https://biblioteca-digitala.ro

muzician. În cei cîțiva ani de studii, elevul este observat și îndrumat, poate opta pentru un anume instrument sau pentru problemele generale ale muzicii, astfel încît la încheierea ciclului mediu profesorul — un specialist cu pregătire multilaterală — îi indică drumul spre o pregătire superioară, dacă este convins de existența talentului, respectiv. În acest sens, intrarea în Liceul de muzică reprezintă a doua treaptă în evoluția artistului, perioadă în care studiile se diversifică pe ramuri complexe.

S-ar putea crede că odată cu absolvirea Liceului de muzică, un tînăr a reușit să devină un interpret sau teoretician capabil să evolueze singur. Nu, pentru că abia de acum înainte urmează eforturile deosebit de complexe ale studiilor în Conservatoare. Cel care la terminarea Liceului de muzică se prezentase cu un concert cu orchestră intră, după examenul de admitere, în clasa unui maestru sub îndrumarea căruia își va desăvîrși pregătirea. Redutabil, acest examen de admitere, deoarece prin exigența probelor poate fi comparat cu dificultățile unui veritabil concurs de interpretare, mai dificil încă prin adăugarea problemelor teoretice. Este necesară această selecție, căci tînărul primit în Conservator și-a formulat opțiunea difinitivă pentru drumul său în viață. Iată de ce profesorii comisiei de examinare pronunțîndu-și avizul, își iau implicit și responsabilitatea asupra viitorului fiecărui muzician în parte. Perioada petrecută de un tînăr artist — interpret, compozitor, muzicolog sau profesor de muzică — în Conservator este decisivă, se bazează pe etapele anterioare dar are în același timp rostul încheierii ciclului anilor de formare.

În cele ce urmează ne propunem, pentru o mai bună cunoaștere a nivelului superior, academic, de pregătire artistică muzicală în România, să prezentăm un ansamblu de informații privind istoricul, profilul și realizările Conservatorului de muzică „Ciprian Porumbescu" din București, instituție de frunte a învățămîntului universitar contemporan.

Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu" din București este un institut de învățămînt muzical de grad universitar. Datorită profilului său care îmbină instruirea și practica artistică, institutul se bucură de orientarea și sprijinul Ministerului Educației și Învățămîntului și al Consiliului Culturii și Educației Socialiste. Sprijinindu-se pe valoroasele tradiții ale artei și pedagogiei muzicale românești, pe experiența unor reprezentanți de frunte ai școlii componistice și interpretative naționale, școală dominată în perioada de afirmare internațională de personalitatea marelui George Enescu, Conservatorul „Ciprian Porumbescu" se impune printr-o marcantă prezență în actualitatea problematicii artistice, permanent receptiv unor variate direcții de înnoire ale artei muzicale contemporane.

Desigur, prestigiul de care se bucură în prezent acest institut își are bazele într-o tradiție artistică a învățămîntului muzical, ale cărei începuturi se confundă cu momentele de seamă ale afirmării culturii naționale pe toate planurile. Așa cum se poate vedea, chiar dintr-o sumară retrospectivă a istoricului Conservatorului din București, necesară pentru o mai bună cunoaștere a realizărilor actuale, etapele evoluției sale reflectă mari evenimente ale istoriei ultimelor două veacuri.

Învățămîntul muzical are vechi tradiții în România, în mai multe centre culturale ale țării existînd, de-a lungul timpului, inițiative meritorii care au dus la promovarea unor școli cu profil umanistic în care muzica era studiată alături de celelalte arte. În București, asemenea inițiative particulare, ca și depășirea necesară a nivelului practicilor diletante, în favoarea profesionalismului, au ilustrat studiul muzicii din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Acestea se concretizează în organizarea „Școlii de muzică vocală a Societății Filarmonice" (1834), urmată de „Școala publică de muzică vocală și instrumentală" (1835) sau de alte forme experimentale de predare superioară a muzicii. Acumulările treptate aveau să culmineze cu înființarea oficială, la 6 octombrie 1864, a „Conservatorului de Muzică și Declamațiune", prin decretul semnat de domnitorul Țărilor Române, Alexandru Ioan Cuza. Regulamentul de înființare a Conservatorului cuprins în acest decret, stabilea ca principal scop al noului institut : „...de a forma artiști români în muzica instrumentală, vocală și în arta dramatică, cît și de a lucra cu toate mijloacele la întinderea și îmbunătățirea gustului muzical..."

Primul director al Conservatorului a fost compozitorul, dirijorul, violonistul și pedagogul Alexandru Flechtenmacher, muzician care a desfășurat o îndelungată și rodnică activitate în mai multe centre artistice ale țării. Numirea sa fusese determinată de acea principală cerință a profesionalismului, condiție esențială a progresului culturii noastre muzicale, a afirmării unor generații de artiști români capabili să asigure desfășurarea unor autentice stagiuni de concerte și spectacole lirice. În jurul lui Alexandru Flechtenmacher se reunesc și alți muzicieni de renume, unii formați în centre europene cu mare tradiție universitară, contribuind pri eforturi susținute la impunerea prestigiului tinerei școli românești. Putem astfel aminti, în timpul primelor decenii de istorie a Conservatorului bucureștean, pe dirijorul Eduard Wachmann, primul director al Filarmonicii, compozitorul George Stephănescu, ctitorul Operei române din București, Robert Klenck, întemeietorul școlii violonistice naționale, autor al unei metode originale de pedagogie instrumentală. Să adăugăm de asemenea, alături de aceștia, pe cîntărețul Dimitrie Popovici-Bayreuth, solist al

https://biblioteca-digitala.ro

unor prestigioase scene lirice internaționale (director mai tîrziu al Operei Romîne din Cluj), violonistul concertist și compozitorul Louis Wiest, violonositul și compozitorul Constantin Dimitrescu, compozitorul Paul Ciuntu, dirijorul Dimitrie Dinicu, etc. Toți acești pedagogi a căror pregătire profesională se ridica la nivelul exigențelor din mari centre muzicale europene, ca Viena, Leipzig, Paris, s-au afirmat în viața muzicală a timpului și pe plan artistic, ca interpreți sau creatori, atît în țară cît și peste hotare. Prin experiența lor ei au reușit să situeze Conservatorul bucureștean la parametri comparabili cu instituții de mai vechi tradiții din alte țări. Faima instituției românești a atras și prezența unor renumiți artiști străini, cum a fost de pildă violonistul Carl Flesch, care a funcționat mai mulți ani ca profesor al Conservatorului din București. Rezultatele imediate ale modului în care se formau tineri muzicieni profesioniști s-a concretizat în înființarea în capitala românească, în deceniul al șaptelea, a unei orchestre filarmonice. De asemenea, începînd cu cel de al optulea deceniu, în stagiunea 1885, profesorul George Stephănescu reușește să prezinte primele spectacole de operă realizate, în limba română, cu interpreți formați de el, demonstrînd valoarea pedagogiei autohtone și a talentelor noastre.

Conservatorul din București a trecut, de-a lungul unei existențe ce a depășit vîrsta unui secol, prin diferite forme de organizare, proces firesc în tendința spre o continuă perfecționare a învățămîntului academic. În acest sens trebuie subliniată permanenta preocupare de a răspunde cerințelor vieții muzicale, în principalele domenii care solicitau un număr sporit de interpreți, precum și o cît mai serioasă consolidare a creației muzicale autohtone. Pe aceeași linie, în cadrul Conservatorului sînt cuprinse și principalele contribuții teoretice la afirmarea unor noi concepții legate de cunoașterea folclorului. Urmărind aceste etape succesive, deosebit de bogate în evenimente artistice dar și în frămîntări continue, putem consemna elaborarea unor noi regulamente de organizare a instituției, în anii 1907, apoi în 1914 și în 1922. La elaborarea lor, un sprijin prețios l-a adus experiența artistică și larga viziune estetică a lui George Enescu. Aceste eforturi își află o concluzie în 1931, prin „Legea autonomiei universitare", lege propusă de savantul Nicolae Iorga. În aceste condiții, Conservatorul din București este ridicat la gradul de „Academie de muzică și artă dramatică", avînd ca rector de onoare pe George Enescu, conducerea efectivă, după Dimitrie Popovici Bayreuth, revenind compozitorului Ion Nonna Ottescu. În mod firesc, în cursul acestei prime jumătăți a secolului XX, faima Conservatorului din București s-a răspîndit larg în lume. Unii absolvenți s-au impus pe mari scene de concert sau de operă. Alții, pentru a obține o perfecționare a carierei lor solistice, au urmat cursuri de specializare peste hotare, cu acest prilej recunoscîndu-li-se înalta pregătire profesională realizată în țară. Un exemplu ilustru este pianistul Dinu Lipatti, elev al strălucitilor profesori români Mihail Jora și Florica Musicescu. Profesorii săi din capitala Franței, Alfred Cortot, Paul Dukas și Nadia Boulanger au fost unanimi în opinia lor față de Dinu Lipatti, considerînd că în momentul sosirii sale la Paris era pe deplin format, datorită excelentului învățămînt românesc.

Într-adevăr, școala românească a dispus, în perioada dintre cele două războaie mondiale, de o adevărată pleiadă de pedagogi de elită. Iată cîteva dintre numele de marcă ale epocii : compozitorul Alfonso Castaldi, primul profesor titular al clasei de compoziție (inaugurată după 1900), Dumitru Georgescu Kiriac, dirijorul coralei „Carmen" și promotorul metodelor moderne de cercetare a folclorului, Gheorghe Cucu, însemnat maestru al artei corale naționale, Ion Nonna Otescu, Sabin Drăgoi, Mihail Jora, creatorul baletului românesc modern și șef de școală componistică, Dimitrie Cuclin, unul dintre teoreticienii de elită ai esteticii muzicale contemporane, dirijorul și compozitorul Ionel Perlea, muzicologul Constantin Brăiloiu, întemeietorul științei moderne a Etnomuzicologiei, muzicologul George Breazul, teoreticianul pedagogiei predării muzicii și creatorul istoriografiei naționale moderne. Prin amplificarea activității didactice, se creează în „Academia de muzică și artă dramatică" posibilitatea de a alege între mai mulți profesori, diferiți ca personalitate artistică, ori de a beneficia în același timp de diversitatea de metode, rezultat al existenței mai multor clase paralele. Această condiție s-a dovedit stimulatoare pentru dezvoltarea tinerelor talente, cu atît mai mult cu cît la clasele de instrumente, catedrele au fost deținute de pedagogi experimentați, ce aveau să devină, prin prisma dezvoltării ulterioare a învățămîntului muzical superior românesc adevărați șefi de școală. Numele unora dintre acești profesori figurează în analele istoriei Conservatorului bucureștean : Constanța Erbiceanu, Florica Musicescu, Muza Ghermani Ciomac — pian, —, Cecilia Nitzulescu Lupu, Constantin C. Nottara, George Enacovici, Alexandru Teodorescu, Silvio Florescu — vioară —, Dimitrie A. Dinicu — violoncel —, Iosif Prunner — contrabas —, Petre Elinescu — flaut —, Dimitrie Popovici Bayreuth, Carlota Leria, Mihail Vulpescu, George Folescu — canto.

Mulți dintre acești profesori au fost colaboratori și prieteni ai lui George Enescu, înflăcărați admiratori ai artei sale, atît de atașată patriei sale în datele cele mai profunde, totodată deschizătoare de drumuri spre universa-

https://biblioteca-digitala.ro

litate. În contactul direct cu marele muzician — care, datorită numeroaselor sale turnee internaționale, nu a putut activa ca profesor efectiv dar a fost mereu atașat de problemele învățămîntului nostru muzical — școala românească de interpretare și-a putut contura un profil distinct atît în ceea ce privește poziția estetică, cît și principiile de tehnică instrumentală. Unul dintre cele mai spectaculoase rezultate ale creșterii profesionalismului îl constituie neîndoios posibilitatea practică de a asigura viabilitatea unor instituții muzicale profesioniste, inclusiv a Operei Române din București. Nivelul concertelor simfonice și al stagiunilor camerale, creșterea unei pleiade de creatori care se afirmă puternic în perioada interbelică, argumentează rostul de activizator al vieții noastre muzicale care, fără contribuțiile Conservatorului ar fi rămas încă tributară diletantismului. În aceeași ordine de idei, organizarea Societății Compozitorilor Români, reunind maeștrii și discipolii care activau în cadrul Conservatorului, este un semn de progres, de afirmare a culturii românești pe plan european.

Deși profesorii ei succesivi — Ion Nonna Otescu, Dimitrie Cuclin și Mihail Jora — au tins spre îmbunătățirea permanentă a conținutului pedagogiei artistice și estetice, spre ridicarea instituției la nivelul general al vieții spirituale românești, ideile, aspirațiile, căutările lor au rămas, în mare parte, neîmplinite. Situație explicabilă în climatul indiferenței forurilor oficiale burgheze, care nu au înțeles să acorde importanță acestei tribune de formare artistică a tineretului și publicului. Situația aceasta, consemnată adesea în presa timpului, a dus treptat la o scădere a ponderii Conservatorului în viața muzicală, la o adevărată stare critică a pedagogiei muzicale, mai ales în anii celei de a doua conflagrații mondiale.

Analizînd plusurile și minusurile cu care se prezenta un asemenea institut în fața marilor obiective ale societății socialiste, reorganizarea învățămîntului deschide, din anul 1948, un nou capitol pentru muzica românească. Devenit Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu", acest institut de învățămînt superior începe o nouă istorie, pe măsura tradițiilor valoroase ale unei istorii de aproape un secol, răspunzînd în același timp comandamentelor sociale ale vieții artistice în crearea unei culturi de larg orizont artistic și ideologic. Dispunînd de două facultăți, una cuprinzînd secțiile de muzică instrumentală și vocală, cealaltă secțiile cu profil teoretic, Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu" devine astfel treapta cea mai înaltă a învățămîntului artistic ce are la bază școlile generale de artă (primii opt ani de studii ai elevilor) și se continuă cu liceele de specialitate (următorii patru ani). Veriga puternică ce leagă tot acest sistem de studiu al muzicii se materializează prin patronajul pe care Conservatorul din București îl asigură liceelor de profil din capitală, din Craiova și Timișoara, urmîndu-se astfel o linie ascendentă care a condus, așa cum se poate constata din realizările ultimelor decenii, la notabile victorii artistice pe plan național și internațional.

Viziunea înnoitoare asupra importanței învățămîntului artistic în determinarea evoluției culturii muzicale naționale în ansamblu a determinat întreaga organizare a Conservatorului din București pe alte baze decît în trecut. Instruirea de specialitate la nivelul exigențelor maxime este coordonată cu o largă cuprindere a tuturor factorilor educaționali, pe front ideologic formativ, avîndu-se în vedere că artistul trebuie să devină un purtător de mesaj, capabil a forma și prin muzică spiritualitatea omului contemporan. De asemenea, de-a lungul ultimelor decenii, legarea învățămîntului cu practica, într-un proces unic, a demonstrat că încă din timpul studiilor, tînărul muzician trebuie să se afirme atît ca viitor profesionist, cît și ca activist pe tărîm social, împletind studiul cu verificarea posibilităților sale în nemijlocita legătură cu publicul. Conceptul de integrare, a cărui valoare este în măsură să potențeze și munca didactică și artistică a profesorilor Conservatorului, preocuparea permanentă pentru modernizarea procesului de învățămînt, au impulsionat istoria nouă a Conservatorului, pledînd pentru situarea sa în centrul atenției vieții muzicale, ca „navă pilot" a viitorului culturii noastre socialiste.

Privind retrospectiv momentele importante ale istoriei contemporane a Conservatorului de muzică „Ciprian Porumbescu", putem consemna prezențe notabile în rîndul corpului său didactic, personalități de prim rang ale culturii muzicale românești. Profesorilor din generația anterioară, dintre care unii și-au continuat încă mulți ani activitatea, li s-au adăugat alte nume care au dus mai departe prestigiul școlii românești. Astfel, clasele de compoziție au avut ca titulari muzicieni de prestigiu pe tărîmul componisticii naționale pe Mihail Jora, Mihail Andricu, Marțian Negrea, Alfred Mendelssohn, iar în perioada următoare, Paul Constantinescu și Tudor Ciortea. De asemenea, unii compozitori de renume au fost cooptați pentru alte specializări paralele creației — Teodor Rogalski pentru orchestrație, Ion Dumitrescu, Gheorghe Dumitrescu, Florin Eftimescu, Mircea Chiriac pentru armonie, Zeno Vancea, Nicolae Buicliu, Liviu Comes pentru contrapunct, aducîndu-și o meritorie contribuție la formarea unor artiști astăzi recunoscuți pe plan mondial. Din ampla programă a învățămîntului muzical teoretic mai desprindem cursurile susținute de profesori ca Ioan D. Chirescu, Victor Iusceanu — Teoria superioară a muzicii, George Breazul, Ovidiu Var-

https://biblioteca-digitala.ro

ga — istoria muzicii românești și universale, Emilia Comișel — folclor, Ion Vicol, D. D. Botez — dirijat și ansamblu coral, Ion Ghiga, Paul Jelescu, Vinicius Grefiens — citire de partituri, Alexandru Trifu și Ion Șerfezi — pedagogie și metodică. Totodată, reputați dirijori ca George Georgescu, Constantin Silvestri, Jean Bobescu, Constantin Bugeanu au fost solicitați pentru a susține cursurile de dirijat ansamblu orchestral, contribuind și pe acest plan la afirmarea unei noi generații de dirijori, precum și la ridicarea nivelului artistic al formațiilor orchestrale ale Conservatorului, prezențe permanente ale stagiunilor muzicale bucureștene.

În aceeași măsură, clasele de măiestrie, din cadrul Facultății de instrumente și canto, au fost ilustrate prin mai multe serii de profesori de valoare, majoritatea desfășurînd în paralel și o susținută activitate concertistică și solistică, aducînd prețioase contribuții și pe planul teoriei și esteticii interpretării. Amintim dintre aceste personalități pe Florica Musicescu, Silvia Serbescu, Lidia Cristian, Cella Delavrancea, apoi Ovidiu Drimba, Ana Pitiș, Cecilia Manta, Gheorghe Halmoș — pian principal, Madeleine Cocorăscu, Silvia Căpățînă, Eugenia Ionescu, Maria Cernovodeanu, Maria Siminel, Cornelia Antonescu, Grete Miletineanu, Irina Lăzărescu — pian tehnic. Școala violonistică de filieră enesciană a fost ilustrată de Vasile Filip, Alexandru Theodorescu, Anton Sarvaș, apoi Garabet Avakian, Ionel Geantă, George Manoliu ; clasa de violoncel a fost îndrumată de maeștri ca Dimitrie Gh. Dinicu, urmat de George Iarosevici, Serafim Antropov, cea de suflători de către Vasile Jianu (flaut), Gheorghe Adamachi (trompetă), Dumitru Ungureanu (clarinet), Alexandru Lepădatu (percuție), Liana Pasquali (harpă), Mircea Bîrsan, Sandu Albu, George Cocea, Radu Negreanu, Hilda Jerea, Dorian Varga (muzică de cameră). Un capitol aparte este reprezentat de activitatea didactică a claselor de canto-operă, în care tradiția școlii românești a cunoscut importante realizări în ultimul secol. Prin condițiile optime oferite studenților, în cadrul acestor clase au fost posibile abordări pretențioase ale repertoriului vocal-simfonic și de operă în spectacole de înaltă ținută artistică. Cursurile de canto, cu profilul complex al muzicii de cameră, oratoriu și operă au beneficiat de aportul unor profesori reputați care se numărau printre interpreții de frunte ai acestor genuri — Constantin Stroescu, Romulus Vrăbiescu, Petre Ștefănescu-Goangă, Nicolae Secăreanu, Aurel Alexandrescu, Mihail Stirbey, Mircea Buciu, Ana Tălmăceanu-Dinescu, Dora Massini, Emilia Petrescu, Octav Enigărescu ș.a. În cadrul tuturor specialităților de muzică instrumentală și vocală au mai activat, în Conservator, în mod temporar, numeroși muzicieni de valoare, solicitați pentru experiența lor în răgazul cînd activitatea lor principală de creatori, interpreți sau cercetători le-a îngăduit să colaboreze cu învățămîntul artistic. În ansamblu se poate vorbi despre o mare tradiție a maeștrilor pe care Conservatorul „Ciprian Porumbescu" a preluat-o din trecut, potențîndu-i la maximum valorile.

Desigur, importanța crescîndă pe care a căpătat-o institutul de-a lungul noii sale istorii este datorată și modului în care a fost condus, cu competență și dăruire, de către marcante personalități ale artei muzicale românești. Prestigiul unor maeștrii se adaugă destoiniciei în organizarea complexei activități a Conservatorului, pe plan profesional, social și artistic. Primul rector al noului institut de învățămînt muzical superior a fost compozitorul și dirijorul Ioan D. Chirescu, unul dintre cei mai de seamă creatori ai cîntecului coral național. Activitatea sa, într-o perioadă hotărîtoare pentru marile transformări pe care le-a cunoscut Conservatorul „Ciprian Porumbescu", între 1950—1955, a fost subliniată de primele mari succese ale absolvenților pe tărîmul vieții muzicale românești și internaționale. În perioada următoare, preluînd responsabilitatea conducerii institutului, violoncelistul Dimitrie Gh. Dinicu (rector între 1955—1959) a contribuit la rîndul său la creșterea calitativă a învățămîntului muzical, renumele măiestriei sale interpretative subliniind afirmări importante al unor noi generații. Este de altfel perioada în care, prin grija partidului și a statului, se asigură institutului, începînd din 1956, condiții optime de dezvoltare prin atribuirea unui nou local, corespunzător cerințelor dezvoltării procesului de învățămînt. Experiența care caracterizează întreaga activitate a compozitorului și dirijorului Dumitru D. Botez — rector în etapa următoare, între 1959—1962 — a asigurat desfășurarea procesului extrem de complex de dezvoltare a Conservatorului, depunîndu-se stăruințe neobosite pentru organizarea studioului de operă, a unor ansambluri orchestrale, pentru modernizarea fonotecii și discotecii. În acest proces de modernizare a noului local, contribuția prestigiosului teoretician, profesorul și muzicologul Victor Giuleanu — rector între 1962—1972 — a fost hotărîtoare. Noi săli de studiu, spații speciale pentru concerte și spectacole de operă, pentru discotecă, bibliotecă, sînt create cu sprijinul conducerii statului, oferindu-se ansamblul arhitectonic modern al Conservatorului actual, denumit pe drept cuvînt de numeroșii vizitatori străini „un palat al artelor". Suita personalităților ce s-au aflat la conducerea institutului se continuă, între 1972—1981, cu desemnarea profesorului Petre Brâncuși, muzicolog și istoriograf de mare prestanță. În această perioadă, mai mult decît în anii precedenți, se asigură o legătură trainică între Conservator și Uniunea compozitorilor și muzicologilor, realizîndu-se numeroase acțiuni menite a consolida

https://biblioteca-digitala.ro

pe toate planurile munca de creație componistică, interpretativă și teoretică. Din anul 1981, rector al Conservatorului „Ciprian Porumbescu" este profesorul Nicolae Călinoiu, președinte al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din R. S. România. Timp de peste două decenii unul dintre cei mai de seamă factori de decizie în îndrumarea întregii vieți muzicale românești, muzicolog și specialist în știința pedagogiei muzicale, Nicole Călinoiu aduce activității actuale a institutului o nouă concepție, larg deschisă spre orizontul unei cît mai active prezențe a tuturor forțelor sale artistice în ansamblul culturii contemporane socialiste din România. Pentru rezultatele deosebite obținute în anul universitar 1982—1983, Conservatorul bucureștean a fost distins cu „Diploma de evidențiat" ocupînd locul I pe țară în cadrul întrecerii socialiste dintre institutele de învățămînt superior.

În vederea bunei desfășurări a întregii munci de direcționare a învățămîntului artistic, privind toate laturile teoretice și practice ale sale, conducerea Conservatorului este asigurată de cîteva organe executive la nivel de institut — Senatul — și la nivel de facultăți — Consiliile profesorale. În această concepție, profund democratică, activitatea institutului poate reflecta nu numai problemele de viață interioră, ci și modul în care se rezolvă cerințele integrării Conservatorului în procesul educativ formativ artistic și ideologic, la dimensiuni naționale.

★

Actualmente, Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu" dispune de un corp didactic care, în ansamblul componenței sale, continuă să reflecte principalele valori artistice și teoretice ale muzicii românești contemporane. Prin experiența acumulată de-a lungul activității de interpretare, creație și cercetare, asemenea profesori se dovedesc capabili a susține în continuare înaltul prestigiu al institutului. O sumară trecere în revistă a principalelor nume de profesori ne permite să reținem prezența profesorilor Arta Florescu și George Ionescu, maeștri ai școlii moderne de canto, a profesorului dr. Victor Giuleanu și conferențiarilor Dragoș Alexandrescu, Constantin Romașcanu și Iosif Csire (teoria superioară a muzicii și ansamblu coral) a profesorilor Ion Beldi, Gheorghe Cuciureanu și conferențiarului Ion Cudalau (Instrumente de suflat), a profesorului Nicolae Călinoiu (metodica predării muzicii, pedagogie), a profesorului dr. Octavian Lazăr Cosma și conferențiarului Liviu Brumariu (muzicologie) a profesorului dr. Petre Brâncuși (istoria muzicii românești), a profesorilor Petre Crăciun și Marin Constantin (dirijat coral), a conferențiarilor Dan Cumpătă, Petre Lefterescu, Ion Cheptea (instrumente de coarde), a profesorului Dragoș Tănăsescu și conferențiarilor Cristea Zalu, Ana Iftinchi, Marta Joja, Suzana Szöreny (pian și acompaniament), a compozitorilor Ștefan Niculescu, Alexandru Pașcanu, Adrian Rațiu, Dan Constantinescu, Anatol Vieru, Tiberiu Olah, Miriam Marbé, Aurel Stroe, Domnica Constantinescu, Dinu Mihai Ciocan (armonie, contrapunct, compoziție).

★

Admiterea în Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu" se face prin examen-concurs, la care se pot prezenta numai absolvenți de liceu cu diploma de bacalaureat și pregătire de specialitate. Pot fi primiți și tineri din alte țări, pentru studii de specializare, dacă au bacalaureatul din țara respectivă și studii muzicale de specialitate.

Pentru urmarea studiilor Conservatorului nu se percep taxe de înscriere și de frecvență. În mod gratuit, statul asigură studenților materialul didactic necesar — instrumente muzicale cu accesoriile lor, cursuri tipărite, partituri, înregistrări muzicale pe bandă de magnetofon sau discuri — pe toată durata studiilor.

În scopul de a crea condiții optime de învățătură, studenților care nu locuiesc în București li se asigură, conform prevederilor legale, cazarea în căminul de studenți și cantină. În mod special, pentru a se stimula efortul unei cît mai bune desfășurări a pregătirii tinerilor, studenților ce obțin rezultate deosebite li se acordă burse.

Absolvenții Conservatorului primesc diplomă de licență în muzică, în urma susținerii unui examen de diplomă la încheierea studiilor, fiind repartizați, prin comisie guvernamentală, în locuri de muncă corespunzătoare calificării obținute și specializării pentru care au fost pregătiți.

În unele cazuri, după terminarea studiilor, elementelor deosebit de talentate din domeniul compoziției și interpretării li se crează condiții pentru perfecționare prin cursuri suprauniversitare de specializare, sub îndrumarea unor personalități proeminente. Absolvenții licențiați ai secției de Muzicologie pot de asemenea să-și desăvîrșească pregătirea de specialitate urmînd doctorantura în muzicologie. Absolvenții diferitelor secții au de asemenea dreptul să se prezinte și la concursuri organizate de diferite instituții muzicale (opere, filarmonici, conservatoare, institute de cercetări) în vederea ocupării unor locuri de muncă de specialitate. Toate aceste înlesniri, la care se adaugă preocuparea directă a Institutului pentru pregătirea și trimiterea studenților la competiții internaționale, oglindesc imaginea tonifiantă a unei evoluții armonioase și responsabile a învățămîntului muzical superior, în societatea socialistă.

https://biblioteca-digitala.ro

Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu" dispune în momentul actual de 16 amfiteatre, săli de cursuri și de seminarii, de 78 de săli de studiu individual. El este de asemenea dotat cu două săli de spectacole (sala de concerte „George Enescu" și Studioul de operă), un Studio de înregistrări, o Sală de sport, spații special afectate Discotecii și Bibliotecii, precum și birouri pentru personalul tehnico-administrativ.

Structura și profilul învățămîntului

I. Facultatea de instrumente și canto

Secțiile Facultății de instrumente și canto — decan, conferențiar universitar Dan Cumpătă — au menirea de a pregăti interpreți concertiști, instrumentiști pentru ansambluri de cameră și simfonice, profesori de instrument, soliști vocali, cîntăreți în ansamblu și profesori de cînt. Disciplinele de specialitate ale acestei Facultăți sînt grupate în trei catedre, cu un profil distinct.

Catedra I, Instrumente de coarde — șef de catedră conferențiar universitar Ion Cheptea — reunește toate profilurile artei interpretative privind vioara, viola, violoncelul și contrabasul.

Catedra II, Instrumente de suflat și percuție, Muzică de cameră și Pian — șef de catedră profesor universitar Ion Beldi — cuprinde o mare parte din activitățile extrem de diverse ale specializărilor în studiul instrumentelor de suflat (flaut, oboi, clarinet, fagot, corn, trompetă, trombon, tubă), al instrumentelor de percuție, precum și variatele ipostaze ale studiului muzicii de cameră în formații de trio, cvartet sau cvintet etc., cu componențe îngăduind abordarea unui repertoriu formativ în acest gen de practică interpretativă. În cadrul aceleiași catedre, studiul pianului împletește pregătirea instrumentală concertistică cu cea de formare a unor pianiști pedagogi sau corepetitori-acompaniatori.

Toate aceste discipline cuprinse în catedrele respective au durata de studii de 4 ani. Secțiile de instrumente de coarde și instrumente de suflat-percuție studiază timp de 4 ani și disciplinele muzică de cameră și ansamblu orchestral ; secția de pian (orgă) studiază muzica de cameră 4 ani, acompaniament-corepetiție 2 ani.

Catedra III, Canto-operă, acompaniament — șef de catedră profesor universitar Arta Florescu, artistă a poporului din R. S. România — pregătește în mod special viitorii soliști de operă, oratoriu, de concert cameral, precum și profesori de cînt sau membri ai ansamblurilor corale academice. Studiul repertorial complex, reunind genuri extrem de variate și stiluri ce oglindesc întreaga istorie a muzicii vocale se efectuează atît în cadrul clasei de canto, cît și în cadrul orelor de corepetiție și a disciplinelor compementare necesare formării cîntărețului-actor.

Secția de canto-operă are o durată de studii de 5 ani. Disciplinele de specialitate principale sînt : canto (5 ani), clasă de operă (3 ani), muzică de cameră — lied — și muzică vocal-simfonică — oratoriu (2 ani), bazele mișcării scenice (2 ani) arta actorului (2 ani), machiaj.

În cadrul Facultății de instrumente și canto, o serie de cursuri reunesc toți studenții : Teoria muzicii — solfegiu — dictat, Elemente de armonie, Elemente de contrapunct, Forme muzicale, Istoria muzicii universale și românești, Folclor. Acestor discipline de profil li se adaugă studiul unor discipline cu caracter formativ privind cultura generală necesară unui viitor artist : Filosofie, Socialism, Estetică, Istoria patriei, Psihologie, Pedagogie, limbi străine (la alegere, obligatorie fiind limba italiană pentru studenții secției de canto) și educație fizică. Toate aceste discipline au o durată de predare care poate varia — conform planului de învățămînt și programei analitice — de la 1 an pînă la 2 ani, în afară de studiul teoriei muzicii (durata de 3 ani, la secția canto 4 ani), al istoriei muzicii (durata 3 ani) și al limbilor străine (3 ani).

La intrarea în Conservator, după examenul de admitere, studentul este repartizat în clasa unui profesor de specialitate. Profesorul — întotdeauna un artist interpret care și-a impus personalitatea printr-o activitate artistică recunoscută pe plan național sau internațional — preia acest tînăr talent, formîndu-l ca artist interpret instrumental sau vocal. Paralel cu reluarea tuturor problemelor privind consolidarea cunoștințelor de tehnică instrumentală și repertorială, profesorul, ajutat de studiile colaterale, formează în tînărul artist o personalitate capabilă să rezolve dificilele probleme ale cuceririi măiestriei. Periodic, audițiile de clasă devin concerte pe podiumul sălilor destinate acestei activități în Institut, apoi în cadrul vieții muzicale, în așa fel încît un absolvent se integrează deja din perioada studiilor în viitoarea sa activitate. Nu este bineînțeles vorba doar de activitatea solistică ci, așa cum se poate vedea, la ea se adaugă muzica de cameră și ansamblul de orchestră, sub bagheta unui dirijor experimentat.

Cu un profil aparte, studenții clasei de canto se orientează spre interpretarea scenică, pregătită cu minuție pentru a ajunge, în final, la interpretarea într-un spectacol de operă. Faptul că Institutul dispune de un Studio de operă dotat cu întreaga aparatură necesară unei autentice montări teatrale, în care studentul interpretează integral lucrări ale marelui repertoriu liric, într-o veritabilă stagiune a Conservatorului, explică în mare parte de ce un absolvent poate fi imediat solicitat de oricare teatru muzical al țării. Dar nu numai cîntăreții se bucură de aceste condiții, ele sînt oferite și celorlalți studenți, în stagiunea permanentă a Conservatorului bucureștean. Concerte simfonice, camerale, corale, solicită din ce în ce mai mult publicul, căci realizările obținute depășesc cadrul școlii, devenind semnificative manifestări artistice ale actualității muzicale.

Paralel cu munca de șlefuire a interpretării, fiecare din aceste catedre desfășoară o interesantă

https://biblioteca-digitala.ro

muncă în care cercetarea în domeniul pedagogiei și esteticii se îmbină cu practica muzicală. Există astfel, în cadrul Facultății de Instrumente — canto, un număr de patru cercuri științifice studențești în cadrul cărora se prezintă tematici de interes profesional imediat, propunîndu-se adesea soluții de rezolvare noi, în favoarea procesului neîntrerupt de modernizare a învățămîntului : Cercul științific studențesc de corzi ; Cercul științific studențesc de suflători-percuție ; Cercul științific studențesc de Canto-operă ; Cercul științific studențesc de Pian. În cadrul acestor cercuri, relația profesor-student apare îmbogățită de noi aspecte ale conlucrării în vederea aplicării originale a principiilor integrării învățămîntului muzical.

La încheierea studiilor Facultății de instrumente, canto a Conservatorului de muzică „Ciprian Porumbescu", absolventul obține, prin diplomă, următoarele specializări — Muzică instrumentală — Muzică (cu specificarea instrumentului studiat) ; Canto-Muzică.

II. Facultatea de muzică și compoziție muzicală, Muzicologie

Secțiile Facultății de Muzică și Compoziție muzicală, Muzicologie — decan, profesor universitar Petre Crăciun — pregătesc viitorii profesori de muzică pentru școlile generale, viitori profesori de instrumente pentru școlile de artă, compozitori și muzicologi. Disciplinele de specialitate ale acestei Facultăți, grupate în trei catedre, au menirea de a acoperi pregătirea teoretică și practică emanînd din destinația pe care o primesc absolvenții în cele trei direcții — pedagogie, compoziție, muzicologie.

Catedra IV, Armonie, Contrapunct, Compoziție — șef de catedră conferențiar universitar Ștefan Niculescu — reunește toate profilurile ce caracterizează studiul artei componistice : principii de armonie, principii de contrapunct și fugă, forme muzicale, orchestrație, teoria instrumentelor, analiză muzicală, curs practic de compoziție.

Catedra V, Teorie, Dirijat, Pedagogie — șef de catedră, profesor universitar dr. Victor Giuleanu — cuprinde o mare parte din disciplinele teoretice și practice necesare formării profesorului de muzică, dar și compozitorului sau muzicologului : teoria superioară a muzicii, dirijat coral și dirijat orchestră, citirea partiturilor, pedagogie, metodică și practică pedagogică.

Catedra VI, Muzicologie, Pian complementar — șef de catedră profesor universitar dr. Octavian Lazăr Cosma — are ca discipline principale, Istoria muzicii românești, Istoria muzicii universale, Folclor, Etnomuzicologie, Estetică, Paleografie, curs practic de Muzicologie. La acestea se adaugă studiul pianului complementar, obligatoriu pentru oricare dintre specializarile urmate de studenți.

Secțiile acestei facultăți au o durată de studii de 4 ani. În cadrul acestor patru ani, durata de studiu variază în funcție de importanța acordată pentru formarea viitorului profesionist. Astfel, disciplinele muzicale fundamentale (teorie-solfegiu-dictat, armonie, contrapunct, dirijat-ansamblu coral), precum și pianul și studiul unui al doilea instrument au o repartizare în planul de învățămînt variind între 3—4 ani. Disciplinele tehnice muzicale (istoria muzicii, folclor, forme muzicale, instrumentație și orchestrație, citire de partituri) la care se adaugă studiul de canto au o durată variind între 1 și 3 ani. În ce privește disciplinele de cultură generală — psihologie, pedagogie, metodică, filosofie, socialism, estetică — predarea lor se extinde asupra unei perioade de 1 la 2 ani, adăugîndu-se și studiul la alegere al limbilor străine (3 ani) și educația fizică (1 an).

În legătură cu pregătirea viitorilor profesori de muzică, trebuie subliniată posibilitatea ca, paralel cu studiul teoretic, aceștia să se pregătească și pentru predarea profesională a unui instrument muzical, aceasta „a doua specializare" îngăduindu-le o mai profundă și activă cunoaștere a artei. Un absolvent al secției de profesori de muzică trebuie — și are toate condițiile — să stăpînească, prin intermediul materiilor pe care le-a studiat, știința și arta pedagogului, disciplina dirijatului coral și fondul complex al evoluției estetico-istorice a limbajului muzicii. El nu părăsește Conservatorul înainte de a-și fi verificat aceste cunoștințe prin cursurile predate în cadrul sistemului școlar (Practica pedagogică), concertele dirijate în cadrul ansamblului facultății și variate forme de practică în viața muzicală.

Pregătirea viitorilor compozitori și muzicologi antrenează de asemenea un efort deosebit. Studiul de profil sub îndrumarea unui profesor de compoziție sau de muzicologie îi inițiază prin activitate practică în abordarea mijloacelor specifice de manifestare. Atenția acordată acestor specialiști de înaltă calificare se vădește prin marele număr de ore de studiu individual, prin predarea unor discipline care pretind o muncă intensă de informare (stilistică, paleografia, teoria artei și a curentelor artistice), precum și prin nivelul de exigență în abordarea tuturor disciplinelor care intră în programul de învățămînt.

La hotarul dintre interpretare și pregătirea teoretică, în cadrul Facultății se urmărește și formarea dirijorilor de cor academic și orchestră. Aceasta se efectuează sub îndrumarea unor maeștri în tehnica și arta dirijatului, în cursuri individuale și în practica desfășurată în fața ansamblurilor artistice ale Conservatorului. Pentru toți absolvenții Facultății există de asemenea orientarea obligatorie a integrării în viața muzicală, sub formele specifice fiecărei specializări, legarea cunoștințelor acumulate de realitățile practicii apărînd ca o coordonată ordonatoare a intregului sistem formativ.

Munca de cercetare științifică are de asemenea o pondere deosebită în profilul de activitate al întregii Facultăți. Ea se concretizează practic sub forma cercurilor științifice studențești, al activității Cabinetului de Muzicologie și a Cabinetului de cercetări psiho-pedagogice muzicale. Se adaugă formele complexe ale „Zilelor științifice și artistice ale catedrelor" (micro-sesiuni de comunicări științifice și de practică artistică susținute de studenți și cadre

https://biblioteca-digitala.ro

didactice în colectivele de catedră), precum și sesiuni anuale de comunicări științifice la nivelul studenților și la nivelul întregului Institut. Principalele cercuri științifice ale Facultății sînt : Cercul științific studențesc de istoria muzicii, Cercul științific studențesc de folclor, Cercul științific studențesc de psiho-pedagogie muzicală, Cercul științific studențesc de electro-acustică muzicală, Cenaclul de compoziție și Cercul științific studențesc de filosofie-socialism-ateism.

La încheierea studiilor Facultății de Muzică și Compoziție muzicală, Muzicologie a Conservatorului de muzică „Ciprian Porumbescu", absolventul obține, prin diplomă, următoarele specializări — Muzică vocală și muzică instrumentală (cu specificarea instrumentului studiat) ; Compoziție muzicală ; Muzicologie.

Alte componente ale Institutului

Biblioteca

Înființată în anul 1910 de către directorul Institutului, Dimitrie Popovici Bayreuth, Biblioteca Conservatorului de muzică „Ciprian Porumbescu" a cunoscut o primă reorganizare în anul 1940, din inițiativa directorului Mihail Jora, avînd un fond aproximativ de 5 000 volume. Începînd din anul 1964 se pun bazele unei ultime reorganizări a bibliotecii, după principiile și regulile biblioteconomice științifice, în acord cu exigențele noi ale învățămîntului muzical superior.

Actualmente, biblioteca Conservatorului — șef. birou Verona Ienciu — se prezintă ca o unitate documentară complexă și completă, implicată direct în procesul informativ-formativ al tuturor celor interesați să-și perfecționeze cultura muzicală de specialitate. În cadrul bibliotecii există posibilitatea de a se asigura reproducerea (prin sistem de copiere modern), achiziționarea și conservarea materialelor muzicale și didactice, precum și consultarea și difuzarea lor. Din activitățile propriu-zise ale bibliotecii reținem : completarea și evidența fondurilor, prelucrarea publicațiilor și organizarea cataloagelor, consultarea și conservarea colecțiilor, informarea cititorilor. Fondul actual al bibliotecii este de aproape 200.000 volume (cărți de muzicologie, beletristică, social-politice, partituri muzicale, periodice, piese muzeale, lucrări de diplomă și de grad în manuscris). Valoarea totală a publicațiilor este estimată la peste 2.600.000 lei. Anual, fondurile bibliotecii se completează cu aproximativ 4.500 de volume, provenite din achiziții, donații, schimb de publicații pe plan intern sau internațional.

Modul de organizare al colecțiilor bibliotecii este cel al fondului de carte, partitură muzicală, periodice, manuscrise, lucrări de diplomă și grad, așezarea fiind determinată de format și de ordinea numerică. Modul de evidență respectă regulamentul de organizare și funcționare a bibliotecilor universitare, în care prelucrarea publicațiilor se face după regulile acceptate pe plan internațional (cu adăugirile necesare privind specificul documentului muzical, precizate de Asociația internațională a bibliotecilor muzicale). Ca sistem de clasificare al publicațiilor este folosit sistemul C Z U. Pentru relația cu cititorii biblioteca este organizată pe trei categorii de cataloage : cataloage alfabetice (autori și titluri) ; cataloage sistematice ; cataloage topografice.

În cadrul bibliotecii funcționează și o sală de lectură pentru cadre didactice și studenții anilor terminali (pregătirea lucrărilor de diplomă, cercetare științifică), dotată cu materiale de referință, cărți străine de specialitate, periodice, funcționînd pe principiul accesului liber la raft. Biblioteca mai practică și împrumutul interbibliotecar cu instituții muzicale din București și din țară. Din anul 1967, biblioteca editează un buletin în care sînt prezentate ultimele publicații achiziționate. Se popularizează de asemenea, prin informații, concursurile, festivalurile și cursurile internaționale de muzică ; realizările cadrelor didactice din Conservator (cursuri, tratate, metode, culegeri etc.) sînt prezentate într-o evidență aparte, în Catalogul bibliografic al cadrelor didactice și al disciplinelor de învățămînt. Prin toate aceste componente, Biblioteca Conservatorului se dovedește un prețios instrument de lucru al învățămîntului muzical superior. Ca servicii auxiliare ale bibliotecii, funcționează un birou de copiat note muzicale, o litografie și o legătorie de cărți, asigurînd condițiile tehnice pentru editarea de materiale și buna păstrare a celor existente.

Discoteca

Reflectînd condițiile unui învățămînt muzical modern, organizarea Discotecii, de dată mai recentă, s-a bucurat de o seamă de investiții importante, necesare acumulării materialului tehnic specific unei unități electro-acustice. În stadiul actual, Discoteca poate răspunde necesităților didactice complexe prin audiții la cursuri, audiții individuale, înregistrări speciale(spectacolele și concertele studențești, probele practice ale examenelor de admitere etc.). În același cadru se pot crea condițiile unei serioase studieri, de către studenți, a tehnicii electroacustice, în cadrul unui laborator special amenajat și destinat practicii didactice.

Fondul de discuri de care se dispune este de circa 12.000, majoritatea reprezentînd valori remarcabile ale discografiei naționale sau de peste hotare. La aceasta se adaugă un fond de benzi magnetice de peste 5.000, în întregime materialul sonor al discotecii oferind studenților opera completă a unor compozitori din muzica românească și universală, precum și majoritatea operelor muzicale de referință, în interpretări de mare valoare. Sistemul de fișare al discurilor și benzilor magnetice este realizat conform cerințelor moderne de organizare, pe mai multe planuri : fișarea alfabetică, fișare sistematică după clasificarea zecimală, fișarea interpreților, fonoteca de aur, fișarea creațiilor studențești, genuri etc.

În cadrul Conservatorului, Discoteca dispune de mai multe spații cu destinație precisă : Sala de au-

https://biblioteca-digitala.ro

dții individuale în care se asigură audiția simultană, la cască, a 20 de persoane ; sală de transmisii simultane în cinci săli de curs, pentru audiții la cursuri și seminarii ; depozit de discuri și benzi magnetice ; studio de înregistrări și concerte ; laborator electro-acustic ; cabinet tehnic de întreținere și depanare a aparaturii electronice.

În afara acțiunilor legate nemijlocit de procesul de învățămînt, Discoteca asigură relații de schimb de înregistrări cu Radioteleviziunea Română, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor, Biblioteca Centrală Universitară. Tot în cadrul Discotecii se pot realiza înregistrări speciale pentru cursuri, conferințe, fonomontaje ; în vederea creării condițiilor necesare pentru realizarea de expediții folclorice, Discoteca asigură materialul tehnic necesar ; de asemenea, în cadrul Discotecii pot avea loc variate acțiuni legate de viața artistică a Conservatorului, de forme speciale de reciclare muzicală sau tehnică, la un nivel calitativ ce subliniază încă o dată profilul modern al învățămîntului nostru superior artistic.

Săli de concerte și spectacole

Clădirea Conservatorului de muzică „Ciprian Porumbescu" este dotată cu spații speciale destinate valorificării potențialului artistic interpretativ al cadrelor didactice și studenților. În acest scop a fost realizată o modernă sală de concerte de 300 de locuri, cu scenă și spații de depozitare a instrumentelor, cu sistem special de înregistrare sau de amplificare sonoră. Sala de concerte „George Enescu", prin calitățile deosebite de sonoritate și aspect estetic, a devenit una din sălile larg apreciate de publicul meloman bucureștean, în cadrul ei putînd să fie prezentate, în condiții optime, atît concerte camerale, cît și programe complexe simfonice sau vocal-simfonice.

Cel de al doilea spațiu destinat producției artistice este Studioul de operă care, prin întreaga sa configurație, poate fi considerat un autentic teatru liric în miniatură. Studioul dispune de o sală cu balcon avînd capacitatea de 450 de locuri, de o scenă cu culise și fosă pentru orchestră. Dotarea tehnică a scenei respectă cerințele unui teatru modern, cu o tehnică de ecleraj corespunzătoare, cu manevre adecvate ale arlechinelor, cortinelor și fundalelor, cabine de machiaj și spații de manevrare a decorurilor. Totodată, în cadrul acestui Studio de operă condus de regizorul artistic A. I. Arbore, există posibilitățile tehnice de proiectare scenografică (atelier special cu pictor scenograf) și realizare a decorurilor și costumelor necesare (atelier de croitorie, atelier de tîmplărie). Tot în spațiul Studioului de operă se pot efectua proiecții de filme artistice și documentare, Conservatorul dispunînd de tehnica de cineficare modernă.

Al treilea spațiu, Studioul de înregistrări, permite realizarea la parametrii tehnici ridicați a înregistrărilor speciale, oferind totodată și condițiile prezentării de concerte sau recitaluri.

Cabinete de cercetare științifică

Cabinetul de Muzicologie „George Breazul", ce funcționează din anul 1971, pe lîngă catedra de Muzicologie, are rostul să asigure cadrul în care studenții, viitorii activiști pe tărîm muzical cunosc și aprofundează specificul muzicii populare românești. În acest cadru studenții au posibilitatea unui contact direct cu folclorul autentic, prin audiții, transcrieri și analize integrale ale parametrilor morfologici ai creației populare din toate regiunile țării. Totodată, Cabinetul de Muzicologie asigură condițiile în care se realizează în mod optim practica muzicologică și etnomuzicologică, oferind de asemenea cadrul desfășurării cercurilor științifice studențești și al altor manifestări cu teme de muzicologie, estetică, folclor.

Cabinetul de Muzicologie dispune în momentul actual de o arhivă proprie de folclor muzical (peste 111 benzi magnetice înregistrate, cu peste 10.000 melodii populare vocale sau instrumentale) ca și documentația corespunzătoare (fonomontaje realizate special pentru problemele cursurilor de folclor și etnomuzicologie) ; materiale muzicale provenite din culegerile realizate în cadrul practicii studențești pe teren, de către echipele de studenți conduse de cadrele didactice ; materiale muzicale provenite din culegerile în cadrul Cabinetului de către interpreți populari invitați în mod special). În perioada 1971—1983 au fost organizate peste 37 culegeri pe teren, în zone folclorice diferite, necercetate sau foarte puțin cercetate, la care au participat peste 500 de studenți. Toate culegerile realizate au fost utilizate în aproximativ 100 lucrări de Diplomă. De asemenea, în cadrul Cabinetului de Muzicologie s-au realizat studii referitoare la folclorul popoarelor europene, fișarea revistelor de specialitate și Anexa cursului de folclor cuprinzînd exemplificări practice ale problemelor cursului.

Cabinetul de cercetări Psiho-Pedagogice muzicale reprezintă de asemenea, în cadrul catedrei de Teorie-Dirijat-Pedagogie, un important nucleu al muncii științifice. Creîndu-se cadrul prielnic de discuții creatoare și de comentare a lucrărilor metodico-științifice, Cabinetul urmărește realizarea unei legături permanente cu cercurile metodice ale profesorilor de muzică din Capitală și ale profesorilor Liceului de artă „George Enescu". Sub conducerea lectorului universitar dr. Al. Popescu Mihăești, Cabinetul urmărește ca tematică prioritară studierea metodologiei de educație muzicală din trecut și de azi, dezvoltarea creativității, schimburi de experiență, prezentări de proiecte de manuale și de programe școlare. Aceste tematici se rezolvă în cadrul întrunirilor periodice, susținîndu-se studii, prezentări de experimente, dezbateri privind perfecționarea sistemului de educație muzicală românească contemporană.

Existența acestor două cabinete, la care adăugăm cea a Laboratorului electro-acustic, situează Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu" printre institutele de învățămînt artistic superior cu o preocupare complexă de integrare a pregătirii artistice și științifice cu practica de cercetare. Dotarea cu asemenea nuclee este neîndoios semnul modernității

https://biblioteca-digitala.ro

institutului, cadrele didactice și studenții înscriindu-se pe coordonatele indicațiilor prioritare ale documentelor programatice ale partidului.

Formații artistice ale Conservatorului

În cadrul activității concertistice a Conservatorului de muzică „Ciprian Porumbescu" un loc deosebit de important îl ocupă corul de cameră „Madrigal", condus de către compozitorul și dirijorul Marin Constantin. Înființat în anul 1965, corul de cameră „Madrigal" a reunit o parte dintre cele mai de valoare talente ale tinerelor generații de muzicieni formați în Conservatorul bucureștean. În scurt timp, ansamblul și-a cucerit o notorietate pe plan național și internațional. Lărgindu-și necontenit repertoriul, de la madrigalele Renașterii pînă la cele mai recente creații de muzică contemporană — numeroase dintre acestea fiind special scrise și dedicate acestui prestigios ansamblu — corul de cameră „Madrigal" îndeplinește o acțiune multiplă în cadrul Institutului. El asigură, pe de o parte, posibilitatea cunoașterii de către studenți a celor mai prețioase documente muzicale ale artei componistice naționale și universale. În același timp însă, prin totalitatea manifestărilor interpretative, corul de cameră „Madrigal" dirijat de prof. universitar Marin Constantin a devenit una din formațiile etalon a repertoriului de gen pe planul vieții muzicale românești. De la acest nivel trebuie apreciate, de-a lungul unei istorii de două decenii, strălucitele sale realizări, fie în mijlocul oamenilor muncii din țara noastră, fie pe scenele de mare tradiție națională sau în cadrul tuturor festivalelor muzicale românești. Comentarii entuziaste au însoțit turneele „Madrigalului" în aproape 30 de țări ale lumii, situînd interpretările sale ca un moment de maxim interes ale stagiunilor muzicale sau ale unor festivaluri artistice de mare tradiție. Trebuie subliniat că fiecare realizare artistică a „Madrigalului", fiecare nouă înregistrare de disc, film, radio sau televiziune, a însemnat o nouă afirmare a artei românești pe plan mai larg, implicit a nivelului artistic ce caracterizează Conservatorul în cadrul căruia activează ansamblul. Pentru a ilustra, în cîteva cuvinte, istoria acestei formații, amintim că, în afara unor distincții naționale — Premiul I la toate edițiile Festivalului Național „Cîntarea României", Diploma de onoare a C.C. al U.T.C., 1976 —, „Madrigalul" a fost premiat și peste hotare, ca semn de prețuire internațională a realizărilor sale obținînd Premiul Presei și Criticii din R. D. Germană, 1976, Marele premiu „Saggittario d'Oro, Italia 1976, Premiul „David — Michelangelo — Una Vita par l'Arte", Italia 1977, Premiul „Grand Duc Adolf" al Federației Societăților Muzicale din Marele Ducat Luxemburg, Marele Premiu „Palme d'or", Cannes 1969.

Paralel cu activitatea acestui ansamblu profesionist, în Conservator mai activează și cîteva formații artistice studențești, al căror profil este determinat de necesitățile practicii și integrării procesului de învățămînt. Profilul acesta este caracterizat de asemenea prin păstrarea cadrului organizatoric și, totodată, prin permanenta primenire a componenței ansamblului, odată cu desfășurarea firească a dinamicii generațiilor de absolvenți. Corul de cameră al studenților Conservatorului, purtînd ca titlu generic numele imnului studențesc „Gaudeamus", a luat ființă în luna octombrie 1969, din inițiativa dirijorului și etnomuzicologului Gheorghe Oprea. De la acea dată și pînă în prezent, în cadrul corului de cameră „Gaudeamus" au cîntat peste 400 studenți de la toate profilurile de pregătire din Conservator. Renumele formației a fost consolidat de calitatea interpretărilor, numărul mare al spectacolelor susținute pe cele mai diverse scene (școli, cluburi, cămine culturale, case de cultură, Ateneul Român, studioul Radioteleviziunii), promovînd cu consecvență un repertoriu orientat în special spre muzica românească. În afara unui considerabil număr de înregistrări radiofonice și de realizarea de discuri, corul de cameră „Gaudeamus" a susținut și turnee în țară (în 34 de localități) și peste hotare (R. F. Germania 1971, S.U.A. 1974 și 1975, Polonia 1975, Spania 1979, Marea Britanie 1981). Ca formație studențească, „Gaudeamus" a participat la majoritatea festivalurilor artei studențești, fiind distinsă cu titlul de laureat (Iași 1970, Timișoara 1971, Cluj-Napoca 1973). A fost de asemena distinsă și în cadrul Festivalului Național „Cîntarea României" (Timișoara 1977, Cluj-Napoca 1981).

Necesitatea practicii de ansamblu orchestral a determinat și existența unor formații studențești cu profil instrumental. Începînd din 1966, timp de mai bine de un deceniu, orchestra de cameră „Camerata", condusă de dirijorul Paul Staicu a asigurat acest cadru al practicii artistice. Din 1981 a luat ființă un alt ansamblu care și-a asumat această activitate, orchestra de cameră „Concerto", organizată din inițiativa studenților și a violonistului și dirijorului Dorel Pașcu Rădulescu. Formația își alcătuiește repertoriul pe baza coordonatelor stilistice cuprinzînd lucrări din toate perioadele de creație ale muzicii românești și universale. În afara solicitărilor din cadrul stagiunii Conservatorului, orchestra „Concerto" a fost invitată să susțină concerte pe importante scene bucureștene, la radio și televiziune, fiind distinsă cu premiul I la a IV-a ediție a Festivalului Național „Cîntarea României" (Timișoara 1983). De asemena, orchestra „Concerto" și dirijorul Dorel Pașcu Rădulescu au participat la manifestările Întîlnirilor internaționale ale tineretului de la Bayreuth (1983), ansamblul bucurîndu-se de aprecieri deosebite din partea publicului și a presei de specialitate.

Pentru asigurarea unei desfășurări optime a practicii artistice, în parelel cu cursurile de specialitate se organizează cu studenții tuturor anilor și ansambluri artistice instrumentale sau corale, a căror componență se modifică firește în fiecare an, păstrîndu-se însă profilul. Orchestra simfonică a studenților, condusă de dirijorul Aurel Niculescu are menirea de a oferi studenților nu numai cadrul studierii literaturii orchestrale ; totodată, acest ansamblu acompaniază concertele solistice ale studenților precum și spectacolele de operă, rezultatele sale artistice bucurîndu-se de frumoase aprecieri din partea publicului larg și ale presei de specialitate. ón

https://biblioteca-digitala.ro

ce privește ansamblul coral, îndrumat în fiecare an de către un cadru didactic de la disciplina dirijat coral, studiul literaturii de profil se îmbină cu numeroase prestații artistice în cadrul Conservatorului sau în programe prezentate de institut în viața muzicală a stagiunii. Ansamblul coral condus de profesorul Petre Crăciun a fost distins, la cea de a IV-a ediție (1981—1983) a Festivalului național „Cîntarea României" cu premiul I.

Prezența artistică a Conservatorului în viața muzicală

În ansamblul culturii românești contemporane, prezența artistică a Conservatorului de muzică „Ciprian Porumbescu" a fost marcată de o evoluție treptată, ajungîndu-se ca în actualitate să se manifeste cu o deosebită pregnanță. Nu este vorba doar de asigurarea cadrelor de profesioniști necesare formațiilor muzicale sau de circulația valorică a cadrelor didactice — interpreți sau compozitori. În istoricul instituției, verificarea prin concerte și spectacole publice a nivelului artistic este de o veche tradiție, discontinuă însă în desfășurarea cronologică. Actualmente s-a impus, pe măsura creșterii ponderii valorice, un concept de stagiune proprie a Institutului, cu profil distinct față de oricare altă instituție de producție artistică. Prin stagiunile proprii, Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu" a devenit o prezență apreciată în cele mai diferite medii ale publicului contemporan, de la școli și instituții de învățămînt superior la mari unități industriale și mari scene bucureștene (Filarmonică, Radioteleviziune, Opera Română) sau Radio și Televiziune. Tinerii muzicieni, împreună cu cadrele didactice, se prezintă în concerte și spectacole complexe la care trebuie adăugate numeroase și importante manifestări științifice (simpozioane, sesiuni).

În ultimele două stagiuni numărul unor asemenea manifestări ale stagiunii Conservatorului a depășit anual 150 de concerte și spectacole în București sau în alte centre culturale ale țării — Buzău, Brăila, Tîrgoviște, Rîmnicu Vîlcea, Timișoara, Iași, Cluj-Napoca, Pitești, Slobozia etc.

Stagiunea de la sediu este concepută ca o acțiune complexă de valorificare a întregului potențial artistic și teoretic al Institutului, prin recitaluri, concerte camerale, concerte simfonice și vocal-simfonice, concerte corale, spectacole de operă. Totodată au fost proiectate acțiuni cu profiluri formative estetice și pedagogice variate, urmărindu-se procesul de perfecționare a dirijorilor formațiilor corale din Capitală și țară („Întîlnirile profesionale cu dirijori ai formațiilor corale"), dezbaterea unora dintre cele mai importante probleme ale actualității muzicale („Mese rotunde") și manifestări oglindind procesul de interferențe între arte — poezie, dans, teatru, literatură, etc. („Gala Gaudeamus"). Acest gen de manifestări și-au găsit un larg ecou în rîndul publicului bucureștean, fiind de asemeneai consemnate elogios de presa de specialitate.

Stagiunea Conservatorului mai cuprinde însă și un program interesant conceput pentru a veni în întîmpinarea necesităților vieții muzicale. Se desfășoară astfel la Ateneul Român o serie de concerte simfonice educative pentru elevi și studenți, programe artistice extrem de variate ca tematică sînt prezentate în mari unități industriale bucureștene, la Uzinele „23 August", „Republica", „Grivița Roșe", „Vulcan", la întreprinderile „Tricodava", UREMOAS, I.C.L. „Pipera", FCTB, etc. De asemenea prezența studenților s-a făcut remarcată prin modul în care Conservatorul Bucureștean a participat la desfășurarea competițiilor din cadrul celor patru ediții ale Festivalului Național „Cîntarea României". Distincțiile obținute în această amplă competiție națională sînt semnificative, argumentînd și succesele pe plan internațional. Iată bilanțul primelor patru ediții :

Ediția I (Timișoara, 1977)

— 18 premii I
4 premii II
5 premii III

Ediția II-a (Iași, 1979)

— 19 premii I
5 premii II
5 premii III

Ediția III-a (Cluj-Napoca, 1981)

— 20 premii I
12 premii II
6 premii III

Ediția IV-a (Timișoara, 1983)

— 27 premii I
9 premii II
7 premii III
3 mențiuni

Premii și distincții internaționale

Așa cum s-a putut vedea în decursul ultimelor trei decenii, remarcabilele rezultate ale învățămîntului muzical românesc s-au concretizat de-a lungul anilor și prin importante recunoașteri valorice pe plan internațional, cu

https://biblioteca-digitala.ro

prilejul unor competiții interpretative de prestigiu. Statisticile publicate an de an de presa de specialitate au relevat faptul că România se situează aproape constant printre primele țări în ceea ce privește numărul de premii obținute la concursurile internaționale de interpretare. Numeroase din aceste premii au fost obținute de studenți ai Conservatorului de muzică „Ciprian Porumbescu" din București, precum și de tineri absolvenți ai acestui institut. Luînd în considerare numărul crescînd al acestor premii, se poate remarca și din acest punct de vedere rezultatul practic al condițiilor excepționale de care se bucură învățămîntul muzical românesc, precum și demonstrația inepuizabilelor talente ce înfloresc în cultura muzicală națională contemporană.

Totodată, enumerînd în mod orientativ principalele distincții din istoria recentă a Conservatorului bucureștean, trebuie subliniat că acestea reprezintă pentru tinerii artiști, instrumentiști, cîntăreți, dirijori sau compozitori, recompense ale unor îndelungate eforturi de autoperfecționare, contribuind la impunerea lor în viața muzicală națională și internațională. În ce privește satisfacția dascălilor, bucuria de a vedea confirmate prin asemenea aprecieri metodele de formare și de educare artistică reprezintă în același timp recunoașterea înaltului grad de profesionalism al școlii românești, clădită pe temelia unor serioase tradiții și desvoltată pe principiile unui învățămînt universitar de mare exigență estetică și responsabilitate ideologică.

1960 Praga — canto : premiul II, premiul III, 1 mențiune

1961 București — canto : două premii I, două premii III, premiul IV, 2 mențiuni
— vioară : premiul II
Sofia — canto : premiul I, premiul V
Toulouse — canto : premiul I

1963 Sofia — canto : 1 mențiune

1964 București — canto : premiul I, premiul III și 1 mențiune
— vioară : 1 mențiune
Geneva — violoncel : 1 medalie
Toulouse — canto : premiul I

1965 Budapesta — clarinet : premiu special
Geneva — canto : premiul III
Herzogenbosch — canto : două premii I, premiul II

1966 Birmingham — clarinet : premiul I
Bruxelles — canto : premiul I
Budapesta — clarinet : premiul I, premiul II
Geneva — pian : 1 medalie
Herzogenbosch — canto : premiul I
München — canto : premiul I
Toulouse — canto : premiul II

1967 București — canto : două premii I, premiul II, III, IV
București — pian : premiul II
București — vioară : premiul III, V, două mențiuni
Geneva — clarinet : premiul II
Reggio Emilia — canto : premiul I
Montreal — canto : premiul I

1968 Barcelona — canto : premiul I, două premii II, premiul III
Geneva — vioară : premiul II
Herzogenbosch — canto : premiul II
Lisabona — pian : premiul X
Montreal — pian : premiul VI
Praga — oboi : premiul III
Toulouse — canto : două premii II

1969 Barcelona — canto : premiul II, trei premii III
Herzogenbosch — canto : premiul I
Roubaix — canto : Grand Prix, premiul II
Sion — vioară : premiul II
Toulouse — canto : Grand Prix, premiul I, medalie de bronz

1970 Paris — canto : premiul I
Londra — vioară : premiul VI, Mention of Honour
Budapesta — canto : două premii II
Toulouse — canto : Grand Prix, premiul II
Geneva — vioară : premiul I, premiul pentru cea mai bună interpretare
Barcelona — canto : premiul II, premiul pentru cea mai bună interpretare a unui lied de Schubert, Medalia „Carlos Gomez"

1971 Berlin — cor de cameră : Premiul Bienalei muzicale contemporane
Rio de Janeiro — canto : premiul III
Toulouse — canto : premiul III

1972 Viena — canto : premiul V
Forte di Marmi — muzică de cameră : premiul I
Liège — cvartet de coarde : premiul II
Barcelona — canto : premiul I, II

1973 Nagasaki — canto : premiul I
Paris — canto : premiul special „Fr. Poulenc", premiul II
Montreal — canto : Grand Prix
Rio de Janeiro — canto : premiul III, VI
Herzogenbosch — canto : premiul II
Varșovia — vioară : mențiune
Glascow — vioară : premiul III

1974 Berlinul Occidental — orchestră de cameră : premiul II și Medalia „Herbert von Karajan"
München — vioară : premiul juriului
Zwikau — pian : premiul III
Geneva — cvartet de coarde : premiul II
Praga — oboi : premiul I, mențiune

1975 Genova — vioară : premiul II
Napoli — pian : Cupa de argint
Varșovia — pian : mențiune
Markneukirchen — oboi : premiul III
— contrabas : mențiune
— vioară : premiul III

https://biblioteca-digitala.ro

1976 Bordeaux — pian : medalie de bronz
Paris — pian : premiul II
Napoli — pian : premiul VII
Genova — vioară : premiul III
Geneva — vioară : premiul I
Markneukirchen — vioară : premiul VI
Belgrad — muzică de cameră, trio : premiul III
Praga — clarinet : menţiune
— oboi : menţiune
— vioară : menţiune
—trombon : premiul III

1977 Genova — vioară : premiul I, III
Glascow — vioară : premiul I
Zagreb — vioară : premiul special al juriului
Paris — pian : premiul V
Leipzig — pian : premiul IV
Colmar — muzică de cameră, trio : premiul I
Geneva — muzică de cameră, trio : premiul III, premiul special „Villa Lobos"

1978 Bordeaux — pian : Medalie de aur
Skopje — canto : premiul III
Moscova — vioară : premiul II
Sion — vioară : premiul I, 1 medalie
Markneukirchen — flaut : premiu special
— fagot : meneţiune
Geneva — contrabas : medalie de bronz
Belgrad — violoncel : menţiune
Senigallia — pian : premiu special

1979 Barcelona — canto : medalia de argint
— vioară : menţiune
Praga — orgă : premiul II, premiul special
München — contrabas : premiul IV
Markneukirchen — vioară : premiul I
— violoncel : premiul I
— contrabas : premiul III, menţiune
Montreal — vioară : premiul II
Sion — vioară : premiul II, menţiune specială, premiul „Jeunesse musicale"
Genova — vioară : premiul I
Freiburg — vioară : premiul III

1980 Markneukirchen — tubă : premiu special
Bruxelles — vioară : medalia de argint, premiul oraşului Bruxelles
Odensee — vioară : premiul IV, V
Sion — vioară : premiul II, III
Geneva — canto : premiul II
Leipzig — vioară : premiul VI
Budapesta — violoncel : menţiune

1981 Genova — vioară : premiul I, III, V
Paris — vioară : premiul V
Sion — vioară : premiul I, premiul special
Ancona — clarinet : premiul II
Colmar — muzică de cameră : premiul III
Barcelona — canto : medalie
Vervier — canto : premiul II
Markneukirchen — contrabas : premiul I, III
Praga — oboi : menţiune

1982 Senigalia — pian : premiul III
Italia-Viotti — vioară : premiul III, IV
Bordeaux — vioară : premiul III
Budapesta — canto : premiul II
Freiburg — vioară : premiu special
Moscova — canto : Diplomă de onoare

1983 Epinal — pian : menţiune
Markneukirchen — contrabas : premiul II, III
Sion — vioară : premiul IV
Bayreuth — orchestră de cameră : Diplomă de onoare
Vervier — canto : Grand Prix, premiul I, menţiune
Salerno — pian : premiul IV
Toulouse — canto : premiul III
Herzogenbosch — canto : premiul II
Barcelona — canto : premiul II, premiul special „Mozart"
Napoli — vioară : premiul I

Din „Cartea de aur" a Conservatorului

„Să inaugurezi o asemenea carte... sînt emoţionată... las amprenta inimii mele, atit de impresionată de a fi cunoscut o asemenea primire minunată la Bucureşti."

Monique de la Bruchollerie, 1962

„O uriaşe mulţumire şi bucurie am încercat-o noi, compozitorii sovietici, vizitînd Conservatorul. Din toată inima, urez Conservatorului bucureştean noi realizări la fel de impresionante şi inspiratoare, pe drumul muzelor şi al cîntecului..."

Aram Haciaturian, 1963

„Rectorului, profesorilor şi studenţilor Conservatorului din Bucureşti, cu mulţumiri din inimă pentru neuitata experienţă, cu cea mai caldă prietenie şi cu speranţa că progresul acestui minunat centru cultural va continua să evolueze, mai puternic şi bogat, pe cele mai înalte culmi."

Eugene List, 1963

„Mi-a făcut o mare plăcere şi bucurie întîlnirea cu muzicienii Conservatorului... Vă mulţumesc prieteni, pentru primirea caldă şi afectuoasă. Cu cele mai alese sentimente."

Tatiana Nikolaeva, 1963

„Este o mare plăcere să vizitez Conservatorul din Bucureşti. Într-un sens, profesorii sînt cei care au grijă de un aspect important

https://biblioteca-digitala.ro

al vieții muzicale, viitorul artei fiind în cele din urmă în mîinile tinerilor din întreaga lume... Cu cele mai bune urări."

Norman Dello Joio, 1964

„O mare satisfacție vizitarea Conservatorului și posibilitatea de a admira minunata muncă realizată aici. România a contribuit cu mulți artiști care au îmbogățit lumea muzicii și aș dori să-mi exprim cele mai sincere urări de prosperitate, de dezvoltare muzicală continuă a acestei minunate țări."

Fritz Mahler, 1965

„Un mare Mulțumesc pentru că ne-au fost oferite asemenea dovezi de vitalitate ale formării muzicale românești."

Jach Bornoff secretar executiv CIM, 1965

„În memoria plăcerii de a fi vizitat Conservatorul din București și cu mulțumiri pentru calda primire și curtuoazia profesorilor și studenților."

Isac Stern, 1965

„O amintire foarte prietenoasă păstrez în urma acestei vizitări a Conservatorului dumneavoastră."

Igor Markevitch, 1965

„...o fascinantă și memorabilă dimineață de discuții și audiții muzicale cu colegi și compozitori..."

Ivor Keys, 1966

„...în amintirea unei întîmpinări calde și a unei ocazii fericite de a discuta cu muzicieni români."

Thurston Dart, 1966

„Sîntem fericiți de a fi cunoscut frumosul dumneavoastră Conservator."

A. F. Marescotti, 1967

„...Ansamblul Madrigal, minunat îndrumat și pregătit de către dirijorul Marin Constantin, poate fi înscris printre cele mai bune coruri de cameră existente azi în Europa."

Francesco Siciliani, 1967

„Sînt fascinată de acest minunat institut de învățămînt muzical."

Helena Oliveira, Brasil, 1967

„Prima mea vizită în București la Conservator ! Sînt foarte fericită..."

Monique Haas, 1967

„Am admirat organizarea perfectă a Conservatorului, condițiile excelente create pentru studenți și formarea cadrelor..."
A. Agoumi, directorul Conservatorului Național din Rabat, 1967

„Am resimțit un sentiment de admirație vizitînd Conservatorul din București, pentru minuțioasa și inteligenta concepție de ansamblu pe care am observat-o, gîndindu-mă că propriile noastre școli ar putea să împrumute asemenea idei noi și fericite."

Mark Pincherle, 1967

„Ce admirabilă realizare acest Conservator ! Un exemplu de urmat... care te face dornic."

Fr. Walter, Geneva, 1967

„...cu admirație pentru organizarea școlii și viața artistică, cu toată afectuoasa considerație și prietenie admirativă."

Napoleone Anovazzi, 1967

„Minunatului Conservator din București, rectorului și talentaților profesori, în amintirea unei vizite pasionante, cu toată considerația și prietenia."

André Jolivet, 1968

„Am avut fericirea să fiu în compania unor profesori din acest Institut, care depășesc limita obișnuitului..."

Parvatikumar, India, 1968

„După cea mai frumoasă dimineață pe care am petrecut-o în țară, felicit din toată inima excelenții profesori de la Conservatorul „C. Porumbescu" și urez un mare succes elevilor lor excepționali."

Lola Bobescu, 1968

„În urma vizitării Conservatorului prestigios din București, nu poți decît să aplauzi."

Jaqueline Schnit, 1968

„...acest minunat centru de învățămînt muzical care cu experiența sa ne ajută în țara noastră..."

Antoaneta Rodriquez, Cuba, 1969

„...Vă felicit pentru toate disponibilitățile, pentru înaltul nivel profesional și, în special, pentru calda înțelegere și receptare a muzicii..."

Daryl Dayton, S.U.A., 1969

„...este cea mai frumoasă zi din viața mea, cînd am vizitat acest palat al muzicii, al artei românești în general."

Pia Igy Delin, 1970

„Am fost impresionată într-un mod excepțional de modul de organizare și pregătire al acestui Conservator. Sînt mîndră de a fi româncă și regret că nu pot reîncepe studiile aici."

Virginia Zeani, 1969

„Sînt fericit și adînc impresionat de cele ce am văzut și auzit la Conservator !"

Ionel Perlea, 1969

https://biblioteca-digitala.ro

„Impresionată de vizita mea aici și de primirea călduroasă."

Viorica Krauss Ursuleac, 1969

„Sînt încîntată de ritmul de muncă, de entuziasmul și de succesele Institutului..."

Eva Szirmai, Budapesta, 1969

„...Totul este închinat tineretului și viitorimi !"

Henri Gautier, 1969

„De la prima mea vizită la Conservatorul din București am fost foarte impresionat de realizările pline de conținut."

prof. Takayasu Fursho, Japonia, 1969

„Fraților mei de la București după primul contact călduros și după vizita uluitoare a acestui conservator model, cu toată, toată dragostea."

Sergiu Celibidache, 1970

„Un adevărat periplu interesant prin Conservatorul Dvs. ! Ce complexitate, ce ordine, ce calitate. Deosebit este interesul arătat pentru muzica nouă, electronică..."

George Poinar, Baldwin-Wallace, Ohio, 1970

„Sînt foarte mișcat și plin de entuziasm pentru frumosul Conservator din București și urez din toată inima să continue cu același succes mare de pînă acum..."

Dimitrie Onofrei, 1971

„Conservatorul din București este un exemplu de perfectă organizare... În acest Conservator s-au format artiști cu un viitor sigur, cu o carieră măreață în întreaga lume, asemenea marelui cor Madrigal."

Vittorio de Sica, 1971

„Sînt profund emoționat de impresia care m-a copleșit în Conservatorul dumneavoastră... Cunoștințele asimilate aici le voi transmite celor din patria mea..."

prof. Paulauskas Zenon, 1971

„În amintirea vizitei la acest remarcabil Conservator, cu sentiment de respect și admirație pentru o atît de frumoasă reușită în serviciul muzicii."

Tony Aubin, 1972

„Multe mulțumiri pentru marea onoare de a fi primită la Conservataorul din București și de a putea asculta tineri artiști."

Elizabeth Schwartzkopf — Walter Leege, 1973

„O frumoasă, extraordinară și înălțătoare experiență. Muzica dumneavoastră este superbă !"

Gordon Wyers, 1979

„Cu multe amintiri și recunoștință, cooperarea de-a lungul anilor fiind o motivație puternică pentru toți Ambasadorii prieteniei din America."

Harry Morgan, 1979

„Mulțumesc foarte mult pentru concertul studenților cu ocazia vizitei formației London Gabrielli Brass Ensemble în România."

Bruce Nightingale, 1979

„Impresii cu totul deosebite în cunoașterea Conservatorului din București. Delegația din Stockholm."

A. Lundquist, 1983

Cadrele didactice, 1984:

Rector — profesor Nicolae Călinoiu
Decan al Facultății de Instrumente, Canto — conferențiar Dan Cumpătă
Decan al Facultății de Muzică și Compoziție muzicală, Muzicologie — profesor Petre Crăciun

Catedra I — Instrumente de coarde

Ion Cheptea — șef de catedră, conferențiar
Cumpătă Dan, conferențiar
Bobescu Maria, lector
Bronzetti Cornelia, lector
Cosma Elena, lector
Cozighian Florina, lector
Iftinchi Modest, lector
Niculescu Aurel, lector
Pitulac Valeriu, lector
Savițchi Octavian, lector
Savu Mircea, lector
Bura Corina, asistent
Cucu Ovidiu, asistent
Dimitriu Viorica, asistent
Dumitrescu Victoria, asistent
Rațiu Octavian, asistent
Rădoi Viorica, asistent

Catedra II — Instrumente de suflat-percuție, Muzică de cameră, Pian

Beldi Ion — șef de catedră, profesor
Cuciureanu Gheorghe, profesor
Cudalbu Ion, conferențiar
Lefterescu Petre, conferențiar
Amiraș Gabriel, lector
Avesalon Ion, lector
Ilioiu-Prodan Doina, lector
Ionescu-Vovu Constantin, lector
Laszlo Francisc, lector
Rădoi Octavian, lector
Sandrin Sandu, lector
Ionescu Veronica, asistent
Pașcu-Rădulescu Dorel, asistent
Rusescu Irina, asistent
Soreanu Șerban, asistent
Țugui Vasile, asistent
Zorleanu Alexandrina, asistent

https://biblioteca-digitala.ro

Catedra III — Canto-Operă, Acompaniament

Florescu Arta — șef de catedră, profesor
Ionescu George, profesor
Ionescu-Arbore A., conferențiar
Joja Marta, conferențiar
Szöreny Suzana, conferențiar
Băiașu Iulian, lector
Botez Simona, lector
Leonte Marieta, lector
Micu Doina, lector
Scarlatos Tamara, lector
Ștefănescu Victoria, lector
Cristescu Krimhilda, asistent
Gavrilovici Irina, asistent
Hurduc Maria, asistent
Iliescu Inga, asistent
Pop Ioan, asistent
Stoleru Georgeta, asistent
Sumnevici Lidia, asistent

Catedra IV — Armonie, Contrapunct, Compoziție

Niculescu Ștefan — șef de catedră, conferențiar
Ciocan Dinu Mihai, profesor
Pașcanu Alexandru, profesor
Constantinescu Dan, conferențiar
Constantinescu Domnica, conferențiar
Olah Tiberiu, conferențiar
Marbé Myriam, conferențiar
Stroe Aurel, conferențiar
Vieru Anatol, conferențiar
Zalu Cristea, conferențiar
Athanasiu Carmen, lector
Beloiu Nicolae, lector
Bughici Dumitru, lector
Coman Nicolae, lector
Rațiu Adrian, lector
Moraru Liana Alexandra, asistent
Müller Harald, asistent
Simionescu Constantin, asistent
Tuțuianu Teodor, asistent

Catedra V — Teorie, Dirijat, Pedagogie

Giuleanu Victor, șef de catedră, profesor dr.
Călinoiu Nicolae, profesor
Crăciun Petre, profesor
Marin Constantin, profesor
Alexandrescu Dragoș, conferențiar
Bondrea Aurelian, conferențiar dr.
Csire Iosif, conferențiar
Romașcanu Constantin, conferențiar
Bobescu Sanda, lector
Buciu Dan, lector
Dimoftache Veturia, lector
Miclea Iovan, lector
Popescu-Mihăiești Al., lector dr.
Rădulescu Liliana, lector
Secrieriu Silvia, lector
Staicu Florin, lector
Stamm-Șoimaru Mariana, lector
Vulcu Sorin, lector
Odăgescu-Țuțuianu Irina, asistent
Vlad Marta, asistent

Catedra VI — Muzicologie și Pian complementar

Cosma Lazăr Octavian — șef de catedră, profesor dr.
Brâncuși Petre, profesor dr.
Tănăsescu Dragoș, profesor
Brumariu Liviu, conferențiar
Iftinchi Ana, conferențiar
Barnea Georgeta, lector
Cosma Viorel, lector
Geantă Florella, lector
Iliuț Vasile, lector
Leahu Alexandru, lector
Minei Ioana, lector
Oprea Gheorghe, lector
Coman Lavinia, asistent
Constantinescu Grigore, asistent dr.
Homescu Georgeta, asistent
Ienei Aurora, asistent
Lefterescu Ogneanca, asistent
Pașcu-Rădulescu Cristina, asistent
Rădulescu Corneliu, asistent
Șuteu Anton, asistent

Colectivul de Științe sociale

Tănase Alexandru, profesor dr. docent
Ploscaru Ion, conferențiar dr.
Filip Gheorghe, lector

★

Director economic gospodăresc — Dumitru Costache
Contabil șef — Gheorghe Tudor
Secretar șef al Institutului — Iuliana Moldoveanu
Secretar Facultatea de Instrumente, Canto — Mariana Eminovici
Secretar Facultatea de Muzică, Compoziție muzicală, Muzicologie — Galiș Laurenția
Șef birou Bibliotecă —Verona Ienciu

https://biblioteca-digitala.ro